

VTISI IZ SLOVENIJE

Proslava v Šentjoštu

(Od našega dopisnika)

Je že res, da je zanimivo spoznavati nove kraje, a kadar se človek hoče umiriti, odpočiti, takrat pomisli na domač kraj. Kraj, kjer mu je vse več ali manj znano, kjer so ljudje, ki jim zaupa.

V mesecu juniju je že davna tradicija, da se v Slovenski hiši proslavi spomin na borce proti komunizmu. Spomin se nato proti koncu meseca osveži z mašo in

Žalno slavlje v Šentjoštu

proslavami po drugih slovenskih Domovih. Zato ni čudno, da smo se argentinski Slovenci v Šentjoštu počutili kot doma v nedeljo, 30. junija, ko so po osrednji proslavi v Kočevskem rogu pripravili domačo proslavo v spomin vseh svojih padlih, ki so napisani na ploščah v spominski Kapeli mučencev, med obema cerkvama.

Odbor Kapele mučencev je letošnjo komemoracijo povezal s 70-letnico birmovanja škofa dr. Gregorija Rožmana v tej župniji. Maševal je glavni urednik tednika Družina msgr. Franci Petrič, prepeval pa je domači cerkveni zbor pod vodstvom Marte Keršič. Udeleženci so bili poraztreseni vse naokoli oltarja, saj je svetlo sonce kar dobro grelo in si je marsikdo poiskal varno senco. Nad

Prisotni Adroguejčani

njim pa je plapolala tudi velikanska narodna slovenska zastava.

Po maši je odbor pripravil tudi proslavo. Začela se je s prihodom zastavonoše z domobransko zastavo (troboj-

nico z domobranskim grbom), med tem ko je trobentač zaigral himno Naprej, zastava Slave! Že to je bilo nekaj, a še večji dogodek je bil, da so tako zastavonoša kot častna četa bili v polni domobranski opremljeni! Poklonili so se pred kapelico, nakar je spregovorila slavnostna govornica mag. Helena Jaklitsch.

Ker je bila prireditelj povezana s spominom na birmovanje škofa Rožmana v Šentjoštu, je bil omenjen tudi škof in njegovo življenje. Nekateri od takratnih birmancev so bili prisotni, med njimi Janko Maček, ki je škofa tudi pozdravil in te besede je ponovil mlad fant pred veliko škofovo fotografijo, ki je z bližnje vzpetine bila vsem vidna. V tem okviru je bilo prebrano tudi pismo Jožeta Žaklja iz Tucumana o semenišču in zavodu v Adrogueju, ki ga je škof Rožman ustanovil.

(Tu moram narediti pavzo, da povem, da sva ob teh besedah s pristavskim Jožetom, - sedela sva v sosednjih vrstah - bila na tem, da bi skoraj vstala in vsem pokazala svoj ponos, da sva bila Adroguejčana. Po koncu proslave sva srečala še Marjana iz Čurruke, pa smo se ob škofovi sliki fotografirali.)

Proslavi je bila pridružena podelitev Erlichovih priznanj. Letos so bili imenovani Stane Snoj (v njegovem imenu jo je sprejel sin Jože), dr. Marko Kremžar (hčerka Marjana), že pokojni dr. Vinko Žakelj (msgr. Janez Pucelj) in vsi neimenovani sodelavci revije Nove slovenske zaveze (Franc Ložar). Priznanja je izročil Tone Rode. Za konec seveda ni moglo manjkati še ene himne: Moja domovina, ki so jo prisotni z vsemi tremi kiticami mogočno zapeli.

Šele tedaj, ko smo s svojih sedišč vstali in zasedli cesto, je bilo razvidno veliko število ljudi, ki se je komemoracije udeležilo. In to je priložnost, ko spet pozdraviš znanca, prijatelja, tudi soseda. In brez kozarca nečesa in sendvička ali koščka peciva ne gre. Zato se kar nismo mogli raziti.

Če pa še spomnim, da je načrt za Kapelo mučencev izdelal Tone Oblak, vitraže zanjo pa izdelal Marko Jerman, potem si lahko predstavljate, da je bil Šentjošt zelo argentinski.

Zastavonoša in častna straža domobrancev

GB

PS: Da ne bo pomote: v Šentjoštu je vsak in vedno lepo sprejet, še posebej, če poveš, da si iz Argentine.